

ЮРЧЕНКО Карина

ХРОНІКА ВІДЧУТТІВ

Євромайдан: хроніка відчуттів [колекція есе Тараса Прохаська, Івана Ципердюка, Юрія Андруховича, Сергія Жадана, Юрія Винничука]. – Брустурів : Discursus, 2014. – 156 с.

Книжку «Євромайдан: хроніка відчуттів», упорядкував письменник Василь Карп'юк. Він зібрав таких авторів, як Тарас Прохасько, Іван Ципердюк, Юрій Андрухович, Сергій Жадан, Юрій Винничук, котрі створили серію есе про події, які хвилювали й досі хвилюють усю Україну. У книжці автори в маленьких статтях описують свої відчуття, біль за Україну, свою любов до неї. Письменники зазначають, що тексти писалися з кінця листопада 2013 р., тобто з перших днів подій на Майдані. Деякі есе були оприлюднені в українських медіа: у газеті «Галицький кореспондент» та на сайті програми ТСН.

Книжка надзвичайно душевна, ніби кожен автор додав та залишив у ній частину свого серця. Кожен пише у своєму особливому стилі, за своїми правилами, але гуртом виходить витончена справа митців.

Тарас Прохасько розповідає історії з життя, про те, що тої України, в якій ми жили, вже немає, що у нас нема президента, уряду і навіть нації. У нашій країні панує психопатія і вже не можемо зупинитися, треба йти тільки вперед. Тарас Прохасько пише про те, що революція була вчинена людьми, які не хочуть погоджуватися з найменшим, не хочуть мовчати. Але він наголошує, що любить свою Україну і все своє життя він бачив тільки її: «Україна була такою різною й такою незмінною однаково. Але вона була родинною, братньою, дружньою, жіночою і дитячою. Її неможливо завоювати, зіпсувати, знищити. Вона не може бути ні доброю, ні злою. Вона є. І це ніяка не українська доля, це – біологія».

Іван Ципердюк більше описує події на Майдані. Він закликає всіх до віри, що це найголовніше, про що ми маємо пам'ятати. Саме віра дає нам сили. У кожного вона своя, але нікого немає покинути. «Майдан Незалежності в Києві – це не лише місце, де б'ється серце України. Там наша велика невидима церква, храм, до якого їдуть помолитися, причаститися, який намагаються всіма силами зберегти. Там наша віра і вона переможе», – надзвичайно сильні слова автора. Коли читаєш книжку, то відчуваєш усеї біль у ті моменти. Автори пишуть простими словами, переносячи тебе в той час.

На мою думку, саме Юрій Андрухович найемоційніше писав свої статті. У них найбільше відчуваєш біль, страх, тривогу, відчай. Здається, що цього не було і це просто страшний сон, але це правда, яка є тепер нашою історією. Андрухович звертає свою увагу на події, пише про них, про те, що бачив та чим допомагав, згадує мертвих та постраждалих людей. Тож кожне речення його, слово та буква пронизані стражданням і болем: «Майдан потребує медикаментів та пелюшок! – кричать криком координатори в соціальних мережах. Щоб було зрозуміліше – пелюшки дуже добре вбирають кров і зупиняють кровотечу». Мені було читати його найважче, але його письменницька майстерність заворожує.

Сергій Жадан пише про нове покоління, яке десять років тому і не думало про революцію, а тепер воно є новою силою, яка може змінити країну і ми маємо вирішити, в яку сторону хочемо її змінити. Мені сподобалося, що Сергій Жадан також згадав про віру. Різні автори, але обидва написали, що головне – це віра: «Потрібно вірити в те, що за найгіршої ситуації може знайтися несподіваний варіант вирішення проблеми, що здавалось безнадійною. Звісно, якщо дуже хотіти цей варіант знайти. Потрібно вірити в речі, які потребують віри. Щоби потім не втратити все. Щоби потім не починати все спочатку».

Юрій Винничук подає розлогі роздуми, за обсягом вони є більшими і мають аналітичний характер. Він пише про те, що

двох Україн уже нема. У цій статті автор порівнює сьгоднішніх революційних лідерів з колишніми. У його статтях можна відчутти нотки іронії, через що текст стає більш живим:»Залякування бандерівцями, націоналістами й фашистами свідчить про те, що владі вже нема, чим крити. Вона або демонструє свій власний антисемітизм і фашизм, влаштовуючи варфоломіївську ніч у містах Сходу, або верзе маячню, якої не сприйме жодна мисляча людина. Насправді більшість українців, незалежно від національності, прагне жити в правовій державі. І стара пісня про дві України вже нікого не переконує».

Наприкінці книжки можна знайти хроніку подій Євромайдану з перших днів: за датами, днями бачимо перелік подій, насичений і залюднений.

Кожен автор вміло викладає власні думки, емоції, почування, факти, пропущені крізь своє серце й мозок. Прочитавши книжку, для себе можна знайти того автора, чії слова найбільше співзвучні з власним відчуттями душі.

Я не хотіла читати цю книжку, бо, здавалося, в минулому лишився жах подій, свідками яких ми стали. Занурюючись у читання, ти знову повертаєшся в інший вимір, вимір історії. Ця книжка особлива. Вона чіпляє за душу і не відпускає. Ти прислухаєшся до слів різних авторів, всотуєш їхні думки, зіставляєш зі своїми відчуттями. Ця книжка – справді хроніка, але не тільки подій вчорашнього чи сьгоднішнього, хроніка людського життя й думки, хроніка щемливих реакцій.